

Vivianne

Hon är så sugen på lever. Det är fredag, i oktober och Vivianne gömmer sig bakom en hylla på Konsum. Mer exakt har Vivianne gömt sig bakom barnmaten och tittar nu lystet på en barnmatsburk med gräddstuvad lever. Man måste vara över åtta månader för att få äta och det måste Vivianne erkänna att hon är. Hon är faktiskt 48. En bra ålder brukar hon säga. Och för det mesta brukar hon tycka det också. Just nu vet hon inte riktigt om hon tycker det. Vivianne drar sin oljerock runt sig. Hon fortsätter fingra på levern, tittar intresserat på olika puréer och söta saker. Vivianne har alltid gillat sött. Men det är inte förrän de senaste åren det har börjat att visa sig på figuren.

Vivianne var som vanligt först i väg från jobbet i dag. Varför hon alltid går så tidigt på fredagar hänger kvar sen ungdomen. Då hade hon alltid så mycket att fixa med. Det har hon fortfarande. Fast inte på samma sätt. Men hon älskar de där fredagsritualerna. De gör henne lycklig, och egentligen är Vivianne väldigt lycklig. Bara hon inte tänker för mycket och bara hon slipper gömma sig bakom barnmat.

Varje fredag vid klockan två brukar Viviannes chef Gert komma in och meddela att fredagsfikat är framsatt. Då har de flesta på Viviannes avdelning precis avslutat lunchen och precis satt sig tillrätta framför datorn och börjat kolla mejlen. Vivianne är mäklare och jobbar på en trevlig mäklarfirma inne i stan. När Gert tittar in och säger fredagsfika börjar alla Viviannes kollegor skrika av glädje och lössläppt svänga med kavajerna. Även Vivianne brukar göra det för att inte känna sig utanför. Viviannes jobbarkompisar är enbart unga män. Men det har aldrig stört Vivianne. Tvärtom. Hon gillar nästan allihop väldigt mycket, och vissa mer än andra. För Vivianne är ingen kvinna som inte tar för sig.

När alla har svängt med kavajerna på ett sånt där amerikanskt sätt, dunkat varandra i ryggen och kramats lite extra länge går alla i samlad trupp ut till Gert och hans bullar.

Nu brukar klockan vara ungefär kvart över två och stämningen är verkligen på topp. Tänk vad kanelbullar och pulverkaffe kan göra.

Och Vivianne är extra på topp. Nu vet hon att det snart är dags för att avsluta dagen. Hon tar lite kaffe till, biter på ett singoallakex och ler under lugg. Det låter töntigt men det brukar funka. Stämningen blir ännu högre. Vivianne slurpar i sig det sista kaffet och reser sig. Alla männen reser sig samtidigt och på rad trippar de in på kontoret igen.

Vivianne brukar sakta plocka ner sin svarta cape från den vita hängaren i hörnet och sakta vira halsduken om halsen. Hon ser sig lite i profil i det stora fönstret och tycker själv att hon är fantastiskt lik Cameron Diaz. Det är Viviannes största idol. När Vivianne har beundrat sig själv brukar hon sakta stänga av datorn, hon skakar lite på sina blonda lockar och ler rakt mot alla männen samtidigt.

-Ska du redan gå, Vivianne brukar de fråga längtansfullt.

-Ja, ska iväg i helgen, säger Vivianne.

Hon brukar säga det varje helg men det är inte så ofta hon verkligen åker i väg. Hon brukar sitta i sin vita saab vid avfarten mot Kalmar och tänka att nu, nu ska hon köra. För det mesta brukar hon bara köra hem till Sandsbro. Men ibland händer det, och då känner sig Vivianne så väldigt levande i fyrtioåtta timmar. Men det vet inte hennes arbetskamrater. Så de brukar få sucka längtansfullt, Vivianne brukar le lite och så

gör hon sorti ut genom de stora bruna dörrarna. Bakom sig har hon horder av unga män som bara vill följa med. Men det gör de inte. De bara ler lite mot varandra och skrockar så där på grabbars vis.

Vivianne springer nerför trapporna, vinkar till de andra avdelningarna, är hon på riktigt gott humör gör hon en liten piruett i den stora entréhallen. Hon springer ut till saaben som står parkerad på baksidan av jobbet. Och nu slappnar hon av. Hon sätter upp håret i en knut, tar av sig capen och sätter på sig oljerocken i stället. Och så kör hon hem och går ut i skogen. För det är det bästa Vivianne vet, näst efter Cameron då.

Men inte den här fredagen. Nej, den här fredagen stannar Vivianne till vid den stora Konsumaffären på torget. Hon parkerar bilen på ett ställe där man egentligen inte får och håller tummarna för att det inte ska bli någon bot. Vivianne har aldrig småpengar med sig, men ganska ofta har hon små män med sig som brukar ha småpengar. Det funkar lika bra. Hon stänger dörren lite extra hårt och tänker att hon är en riktig rebell. Vivianne är en riktig cowboyhjärte. När Vivianne var liten läste hon ofta Stålmannen och andra serietidningar och då och då stöttade hon på en cowboy som hette Vigilante. Han körde motorcykel och bekämpade skurkar och Vivianne hade kunnat göra allt för att få följa med. Så just nu är hon Vigilante i sin vita saab som ska in på Konsum och proviantera. Vivianne drar oljerocken tätare omkring sig och tittar sig omkring efter skurkar. Hennes falkblick stannar vid korvkiosken på hörnet som måste vara någon form av förklädd bordell. Vivianne är helt övertygad. Hon tänker att hon måste åtgärda det senare. I stället börjar magen kurra och Vivianne rusar in på Konsum. Väl inne drar hon ner en grön kundkorg precis som Vigilante hade gjort.

Rollen som Vigilante funkar i ungefär fem minuter till. Då har hon hunnit plocka på sig mineralvatten med citron, en brödlimpa som heter Längtan, alldeles för många tomater, en tråkig gurka, smalfil, smalmjölk, fem chokladkakor, chips och muffinsmix. Precis när Vigilante ska lägga ner en rejäl kyckling i korgen kommer Viviannes största fiende in genom dörren.

Fienden heter Marianne och var Viviannes största kombatan under de tre härliga högstadieåren. Även om det är över trettio år sedan de slutade har Vivianne aldrig riktigt kommit över Marianne och hennes svek. Och Vigilante har definitivt inte kommit över det. Han smyger ner handen i fickan och känner att hans vapen ligger där det ska.

Vivianne tappar fokus. Vilken Vivianne är hon nu? Hon bestämmer sig för den rädsla, så hon avviker snabbt från kycklingen som får ligga kvar och beger sig snabbt till ostdisken. Men här är hon inte säker. I ögonvrån kan hon se Marianne närma sig. Vad ska hon göra? Vivianne kan inte, får inte möta Marianne. Då vet hon inte vad som kan hända. När Vivianne är riktigt nere brukar hon tänka att allt är Mariannes fel. Om inte Marianne och hon hade blivit vänner, och om inte vänskapen vid jul i sjuan hade avslutats lika abrupt som den hade börjat. Då hade inte Viviannes föräldrar skilt sig, då hade hon inte fått flytta, då hade hon inte känt sig lika otrygg, då hade hon vågat lita på någon, då hade hon vågat resa mer och inte bara stannat vid Kalmaravfarten. Ja, egentligen är allt Mariannes fel. Och om Marianne börjar prata nu då vet Vivianne att i alla fall Vigilante kommer att bruka våld.

Vivianne hör Marianne skratta. Hon tittar sig omkring. Barnmaten. Vivianne ser den som sin räddning. Marianne kan inte vara i barnmatsåldern så Vivianne rusar dit. Hon står där och trycker. Petar på burkarna. Ser leverburken och faller i drömmar om hur gott det skulle vara. Men det fungerar en liten stund. Hon

känner sig inte trygg. Vigilante är orolig. Hon kan inte kontrollera honom. Var är Marianne nu?

Vivianne får syn på sig själv i spegeln som hänger i taket. Tiden stannar. Nu är hon inte alls speciellt lik Cameron. Nu ser hon ut som allt annat än Cameron. Hon har påsar under ögonen och har hon verkligen alltid varit så där fet? Vivianne börjar skaka. Vigilante slår sig fri. Plötsligt sker det som inte får ske.

-Men Vivianne är det du? Gud, så länge sedan. Mariannes röst ekar.

Sen vet inte Vivianne riktigt vad som händer. Hon tror hon sliter sig fri, rusar mot kassan, river ner en massa barnmat. Vigilante har hon tappat för länge sen. Hon funderar på om hon kommer hinna betala. Men hon ser hur Marianne närmar sig.

-Vivianne, stanna, vi måste prata.

Vivianne kastar korgen med all den goda maten mitt på golvet. Folk stannar upp. Vivianne stirrar åt alla håll. Hon ser en fri passage precis bakom kassa två. Hon sätter fart mot den och hoppas att ingen ska stoppa henne. Hon har ju inte stulit nåt. Stjåla är det värsta hon vet. Marianne ångar efter.

-Vivianne, vänta!

Vivianne väntar inte på någon. Så hon rusar, nu är hon förbi kassan. Precis då får hon syn på en ung man som rusar bredvid henne. Hon ser in i hans gröna ögon. Han tittar bort, han håller jackan hårt om sig. Det är en fin jacka tycker Vivianne och ångrar alltid att hon inte skaffade en son. Men hon hinner inte tänka så mycket mer.

Plötsligt håller Marianne Vivianne i håret.

-Stanna, stanna. Nu kraxar Marianne.

Då stannar Vivianne. Hon slår ut med armen. Den träffar pojken med den fina jackan. Han tappar något. Ett mjölkpaket. Han har haft ett mjölkpaket under jackan. Vivianne stirrar på honom.

-Tänkte du ta mjölken?

Pojken svarar inte. Han bara gråter och springer med mjölken sprutande runt sig.

Marianne håller fortfarande Vivianne i håret.

-Nu släpper du. Vivianne stirrar in i Mariannes ögon. Hon är alldeles spak och släpper taget utan någon protest.

Vivianne tittar sig omkring. Möter sin egen värdighet igen och lämnar affären. Marianne står och stirrar. Nu är allt förstört. Hon tittar på bordellen där Vigilante desperat försöker bringa ordning. Det går inget vidare för honom och de möter uppgivet varandras blickar. Vivianne vinkar lite när hon sätter sig i saaben. Vigilante svarar inte och plötsligt syns han inte mer.

Vivianne sitter stilla i många minuter. Det kan kanske vara dagar för plötsligt börjar hon att frysa. Så hon startar bilen. Hon vet precis vart hon ska. Så hon kör ut på motorvägen. Där står det skyltat mot Kalmar. Hon svänger av. Hon ökar farten. Hon lyssnar på Samantha Fox. Det är inget mitträcke än. Det tycker Vivianne är bra. Runt hörnet kommer det en lastbil. Vivianne funderar inte många minuter. Det blev för mycket med en döende Vigilante, en för stark fiende och en ledsen tjuv.

Väldigt snabbt svänger Vivianne över bilen i det andra körfältet, höjer Sam Fox och lägger sig i princip på gaspedalen. Och det finns inget beslut hon någonsin har varit mer säker på.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tuvan med Poeter.se id #4607 innehar upphovsrätten